

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobkyně: **L. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor všeobecné správy, oddělení správní, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně včasnou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2014, č. j. MV-161272-5/VS-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále též „krajský úřad“) ze dne 24. 10. 2013, vypravené dne 25. 10. 2013, č. j. KUJI 73088/2013, sp. zn. OOSČ 544/2013 OOSČ a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím krajského úřadu nebyl

přiznán žádosti žalobkyně o obnovu řízení odkladný účinek podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a podle ust. § 100 odst. 2 žádost o obnovu řízení byla zamítnuta.

II. Shrnutí žalobních bodů

V žalobních námitkách žalobkyně zrekapitulovala postup žalovaného i dalších správních orgánů rozhodujících v předmětné věci. Dle žalobkyně se správní orgány nedostatečně vypořádaly s tvrzením žalobkyně týkající se skutečnosti, že žalobkyně bundu J. K. nepoškodila a předložila správním orgánům snímek ze dne 28. 5. 2013, kdy J. K. v bundě vyfotila (ta ji totiž ve správním řízení o přestupcích nebyla ochotna předložit, neboť ji měla vyhodit). Dle žalobkyně má předložená fotografie přinést nepochybný důkaz o tom, že J. K. má předmětnou bundu stále k dispozici, tedy ji stále měla i dne 30. 5. 2012. Dále žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného, dle něhož tvrzení žalobkyně zpochybňující metadata fotografií bundy J. K., nejsou důvodem obnovy řízení, neboť nemají žádný význam na řešení dané otázky. Dle žalobkyně je nezbytné vyloučit jakoukoliv možnou manipulaci s metadaty, konkrétně nezpochybnitelně prokázat, že dva osobní snímky J. K. byly skutečně pořízeny mobilním telefonem HTC Hero dne 11. 4. 2012 a nikoliv později. Žalobkyně metadata fotografií zpochybňuje především z důvodu jejich předání správním orgánům až dne 21. 9. 2012. Žalobkyně tato metadata měla fyzicky k dispozici až dne 28. 6. 2013. K tomuto bodu přiložila žalobkyně znalecký posudek z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomika č. 104/2014. Dále žalobkyně uvádí, že bunda Nordblanc nebyla policií nalezena poškozena a popsala svá podání se stížnostmi na postup policistů a obvinila je z trestné činnosti, klientelismu a korupce. Dle žalobkyně v odborném vyjádření vyhotoveném Policií ČR OO Pelhřimov ohledně údajně poškozené bundy J. K. chyběl popis a rozsah poškození bundy, její stáří, cena, za kterou byla bunda zakoupena a fotodokumentace poškození. Jediné dvě fotografie této bundy, které Policie ČR, OO Pelhřimov pořídila, pocházejí z 3. 5. 2012, přičemž odborné vyjádření je datováno ke dni 25. 4. 2012. Žalobkyně také předložila paragon, kterým dne 30. 5. 2012 J. K. doložila vyšší pořizovací ceny údajně poškozené bundy, který je dle žalobkyně fiktivní, jelikož byl vystaven dodatečně a cena ani specifikace bundy na něm uvedené neodpovídaly skutečnosti. K závěru žaloby žalobkyně zpochybnila věrohodnost svědků, neboť tito byli s událostí ze dne 10. 4. 2012 spojeni až dne 8. 8. 2012.

Vzhledem k tomu, že postupem správních orgánů byla zkrácena na svých právech, navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena příslušnému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 4. 11. zdůraznil, že krajský úřad za stavu podání žádosti o povolení obnovy řízení žalobkyní a jejího posuzování nebyl povinen přezkoumávat pravomocně rozhodnutou věc, nýbrž jen toliko, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Z tohoto úhlu pohledu pak posuzoval i předmětnou věc a dospěl k závěru, že

rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Pokud se týká jednotlivých tvrzení žalobkyně v žalobě (v části II žaloby, pod body 1, 2 a jejich resumé, pod bodem 4 a jeho resumé a pod bodem 5), tyto v podstatných rysech ztotožňují s obsahem odvolání, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, popř. na odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu. Ke kritickému postoji žalobkyně k práci příslušníků Policie České republiky, OO Pelhřimov, poznamenal, že hodnotit práci příslušníků Policie ČR správním orgánům nepřísluší. V rámci odvolacího řízení vzal do úvahy výsledek stížnosti jmenované na postup Policie České republiky, OO Pelhřimov (tj. Krajským ředitelstvím policie Kraje Vysočina deklarované pochybení policejního orgánu ve věci fotografického zadokumentování poškození bundy J. K.), k tomuto se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to tak, že uvedené pochybení, ač je novou skutečností, neodůvodňuje povolení obnovy řízení. Vzhledem k tomu, že práva žalobkyně nebyla v předcházejících správních řízeních žádným úkonem porušena, nedošlo k jejich zkrácení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost.

V replice k vyjádření žalovaného, doručené soudu dne 25. 11. 2014, se žalobkyně opakovaně vyjádřila negativně k postupu Policie ČR, OO Pelhřimov, vytkla absenci objektivitu, nezájatosti ohledně všech provedených či neprovedených šetření, podrobně se vyjádřila k procesním vadám v rámci správního řízení, policisty obvinila z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Za daného stavu byla přesvědčena, že splnila podmínky pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, setrvala na názoru o nesprávném zjištění stavu věci, neboť jí byl připisován takový způsob jednání, který neodpovídal situaci a nebyl jí ani nepochybně prokázán.

Dne 11. 11. 2015 bylo k soudu doručeno podání žalobkyně ze dne 10. 11. 2015 označené jako „Doplnění správní žaloby z 29. 5. 2014 o požadavky/otázky na Policii České republiky ze dne 6. 1. 2014 v rámci jejího soukromého šetření a o rozsudek jménem republiky ze dne 31. 3. 2015, č. j. 15 Co 72/2015-161“.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Dne 16. 7. 2013 žádost o obnovu řízení o přestupcích s odkazem na ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a zároveň žádala o odklad výkonu pravomocného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013, č. j. KUJI 15006/2013, sp. zn. OOSČ 5/2013 OOSC/3/DT.

Důvody obnovy řízení ve vztahu k přestupku proti majetku, jehož se měla žalobkyně dopustit tím, že dne **10. 4. 2012** roztrhla J. K. dámskou bundu zn. Nordblanc, shledávala žalobkyně v těchto skutečnostech:

1) J. K. stále disponuje údajně poškozenou bundou, kterou při ústním jednání dne 30. 5. 2012 odmítla předložit, neboť by se tak prokázalo, že poškozena vůbec nebyla. Žalobkyně doložila fotografií ze dne 28. 5. 2013 jako důkaz, že J. K. bundou stále disponuje.

2) Žalobkyně získala dne 28. 6. 2013 podrobnější informace týkající se vlastností dvou soukromých snímků J. K. (tzv. metadata) zobrazujících údajně poškozenou bundu.

V původním správním řízení tak neměla možnost na tyto údaje reagovat. Ke zvážení autenticity těchto metadat předložila žalobkyně Znalecký posudek z oboru kybernetika, kriminalistika a ekonomika č. 104/2014 ze dne 26. 5. 2014, vypracovaný soudním znalcem Mgr. M. L. (dále jen „znalecký posudek“).

3) Žalobkyně zpochybnila věrohodnost tří svědků (V. K., M. S. a R. V.) a jejich svědeckých výpovědí, na základě kterých byla shledána vinnou ze spáchání uvedeného přestupku.

4) Dne 4. 7. 2013 žalobkyně zjistila, že v odborném vyjádření vyhotoveném Policií České republiky, obvodním oddělením Pelhřimov (dále jen „Policie ČR, OO Pelhřimov“) ohledně údajně poškozené bundy J. K. chyběl popis a rozsah poškození bundy, její stáří, cena, za kterou byla bunda zakoupena a fotodokumentace poškození. Jediné dvě fotografie této bundy, které Policie ČR, OO Pelhřimov pořídila, pocházejí z 3. 5. 2012, přičemž odborné vyjádření je datováno ke dni 25. 4. 2012. Podle žalobkyně tak neexistovaly žádné důkazy, které by mohly založit důvodné podezření o tom, že žalobkyně tento přestupek spáchala. Z uvedeného dovozovala podezření ze zneužití pravomoci úřední osoby.

5) Žalobkyně namítala, že paragon, kterým dne 30. 5. 2012 J. K. doložila vyšší pořizovací ceny údajně poškozené bundy, byl fiktivní, jelikož byl vystaven dodatečně a cena ani specifikace bundy na něm uvedené neodpovídaly skutečnosti. Uvedené měla zjistit až dne 29. 11. 2013.

Ohledně důvodů obnovy řízení ve vztahu přestupku proti občanskému soužití, spočívající v odstrkování J. K. a způsobení drobné oděrky pod levým okem špachtlí, jehož se měla žalobkyně dopustit dne **10. 4. 2012**, považovala žalobkyně za důvod obnovy řízení nevěrohodnost vyslechnutých výše uvedených svědků ve spojení s tvrzením, že napadenou naopak byla právě žalobkyně.

Co se týče přestupku proti občanskému soužití, jehož se měla žalobkyně dopustit dne **23. 3. 2012** tím, že v ulici v odnesla nejméně jeden balík zateplovací vaty zn. Rockwool a tři desky zateplovací vaty majitele R. V. a třásla kovovým lešením, na němž se jmenovaný nacházel, spatřovala žalobkyně jako důvod obnovy řízení v telefonátech, které téhož dne uskutečnila s Policií ČR, OO Pelhřimov, advokátem žalobkyně zastupujícím žalobkyně ve sporu o venkovní kamenné schodiště a dalšími osobami z MěÚ Pelhřimov, které však byly mimo město, či se odmítli dostavit. K tomu dále žalobkyně doložila dokumenty vztahující se ke stavební činnosti prováděné na domě čp. J. K. ze dne 20. 3. 2012, 23. 3. 2012 a 17. 4. 2012 (vypracované a podepsané žalobkyní a B. H.) a snímek katastrální mapy pozemku čp. 114 a sousedními parcelami.

Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 1. 3. 2013, č. j. KUJI 15006/2013, sp. zn. OOSČ 5/2013 OOSC/3/DT bylo zamítnuto podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobkyně směřující proti výrokům XIV, XV a XVIII, rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Pelhřimov ze dne 14. 11. 2012, č. j. Tr.: 230-1/11, 269/11, 6-7/12, 12/12, 43-4/12, 76/12, 89-90/12, 97/12, 111/12, 117/12 a 132-3/12, sp. zn. OVV/974/2012 a tyto výroky rozhodnutí o přestupcích byly potvrzeny. Uvedenými výroky žalobkyně byla uznána vinnou za spáchání přestupků proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) a proti

majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 23. 3. 2012 v době od 8:15 hod. do 8:25 hod. z průjezdu mezi domy č. p. 114 a 291 v ulici v odnesla nejméně jeden balík zateplovací vaty zn. Rockwool v hodnotě 600 Kč a dále tři desky této zateplovací vaty v hodnotě 360 Kč majitele R. V., dále třásla kovovým lešením, na kterém se nacházel R. V., který se musel držet, aby z lešení nespadl (výrok XIV). Dále byla uznána vinnou tím, že dne 10. 4. 2012 kolem 15:30 hod. v průchodu mezi domy č. p. 291 a 114 na ulici v roztrhla dámskou bundu zn. Nordblanc NR 2823 ke škodě J. K., čímž úmyslně způsobila škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku (výrok XV) a rovněž že téhož dne v době od 15:15 do 15:20 hod. tamtéž odstrkovala J. K. a přitom ji špachtlí, kterou držela v ruce, způsobila drobnou oděrku pod levým okem, čímž úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním (výrok XVIII). Za uvedená protiprávní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupků ve výši 1.000 Kč. Výrokem II citovaného rozhodnutí zamítl odvolání žalobkyně proti výroku IX rozhodnutí o přestupcích jako nepřipustné, neboť nebyla k podání odvolání do tohoto výroku procesně legitimována. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dnem 18. 3. 2013.

V. Předchozí průběh jednání před správními soudy

Při prvotním posouzení krajský soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 22 A 53/2014-68, žalobu pro nedůvodnost zamítl, neboť napadené rozhodnutí neshledal nezákonné ani nepřezkoumatelné. Dle tohoto rozsudku krajský úřad ani žalovaný ve svých rozhodnutích nepochybily, pokud dospěly k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení o přestupcích. S tímto posouzením věci se žalobkyně neztotožnila a proti prvotnímu rozsudku zdejšího krajského soudu podala kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 61/2016-64, uvedl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. K tomu dodal, že z množství stěžovatelkou uplatněných žalobních námitek se krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal pouze s těmi, týkajícími se nepředložení údajně poškozené bundy J. K. ve správním řízení a metadat dvou soukromých snímků J. K. poskytnutých ve správním řízení. Pokud jde o zbylé stěžovatelčiny námitky vztahující se k odbornému vyjádření vypracovanému Policií ČR, OO Pelhřimov a okolnostem jeho zpracování, fiktivnímu paragonu T 6548388, zpochybnění věrohodnosti tří svědků a v důsledku toho i jejich svědeckých výpovědí a skutečností týkajících se obnovy řízení ve věci dalších dvou přestupků proti občanskému soužití (viz opět odst. [3] až [5]), včetně vypořádání stěžovatelkou navržených důkazů fotografiemi ze dnů 28. 5. 2013, 13. 5. 2014 a obrazovým snímkem o informacích o vlastnostech předložených fotografiích (tzv. metadatach), k těm se krajský soud ani ve stručnosti nevyjádřil. Nezohlednil ani skutečnost, že předmětem návrhu na obnovu řízení byly tři samostatné skutky (přestupková jednání stěžovatelky) a přezkum napadeného rozhodnutí učinil pouze ve vztahu k jednomu z nich (jednání ze dne 10. 4. 2012, v němž správní orgány spatřovaly přestupek proti majetku - XV. Výrok rozhodnutí o přestupcích), a to ani ne v rozsahu všech k němu se vztahujících námitek. Dle Nejvyššího správního soudu se také měl krajský soud z úřední povinnosti zabývat včasností žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu.

Nejvyšší správní soud tak zavázal krajský soud v dalším v první řadě posoudit včasnost žádosti žalobkyně o obnovu řízení, a to ve vztahu ke každému ze skutků samostatně. V případě, že krajský soud dospěje k závěru, že žádost o obnovu řízení byla podána včas, vypořádá řádně všechny námitky, které žalobkyně uplatnila v žalobě, včetně důkazních návrhů, na něž ve svých tvrzeních odkazovala.

VI. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Krajský soud při opětovném posouzení věci, vázán ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu nejdříve posoudil včasnost návrhu na obnovu řízení ke každému skutku zvlášť, a to ve vztahu k žalobkyni tvrzeným skutečnostem či předkládaným důkazům a poté přistoupil k vypořádání jejich relevantnosti k návrhu na obnovu řízení.

Soud na základě opětovného přezkoumání žalobních námitek dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Žalobkyně podala žádost o obnovu řízení dne 16. 7. 2013., v níž uvedla, že bylo naplněno znění ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou k prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

Žalobkyně podala ve svém obsahu téměř totožnou žalobu jako žádost o obnovu řízení. V žádosti o obnovu řízení žalobkyně uvedla, že bylo naplněno znění § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Za tyto nové skutečnosti a důkazy pak označila výše uvedené důvody.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle odst. 2 téhož ustanovení účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, **a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl**, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Pro úvod soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 1 As 153/2012-24, dostupné na www.nssoud.cz, k principu institutu obnovy řízení. „*Obnova řízení není řádným opravným prostředkem, jímž by bylo možno zasáhnout do výsledku dosud nepravomocného rozhodnutí. Naopak, je kombinací mimořádného opravného prostředku a dozorčího prostředku, tedy je nástrojem, kterým lze za určitých, v zákoně taxativně vyjmenovaných podmínek, narušit již existující právní moc rozhodnutí a znovu*

obnovit původní řízení ve věci samé. Tyto podmínky jsou normovány v § 100 správního řádu a zákon poměrně přísně stanovuje pouze dvě podstatné skutečnosti i, za kterých lze povolit obnovu řízení. Zmíněné ustanovení tak klade důraz na význam právní moci rozhodnutí a jím pevně založená práva či povinnosti účastníků řízení. Norma tak lpí na neměnnosti stavu založeného pravomocným rozhodnutím, do něhož lze zasáhnout pouze při splnění taxativně vyjmenovaných podmínek. Jak již bylo zmíněno, v řízení o žádosti o obnovu řízení není znovu přezkoumávána věc sama, neboť ta už je pravomocně rozhodnuta, nýbrž je zkoumáno toliko naplnění podmínek pro obnovení řízení. Až v okamžiku rozhodnutí o existenci důvodů pro obnovení řízení může toto být obnoveno a poté může dojít k přezkoumání původního rozhodnutí ve věci samé.“

Soud se dále vypořádal s jednotlivými návrhy žalobkyně na obnovu řízení následovně:

V případě fotografie J. K. ze dne 28. 3. 2013, která má ukazovat, že jí stále J. K. vlastní, podmínka dle § 100 odst. 2 správního řádu splněna byla. Tento důkaz však má prokazovat pouze skutečnost, že jí J. K. stále disponuje a tudíž neřekla pravdu ve správním řízení, když vypověděla, že ji již nemá. V tomto případě se krajský soud ztotožňuje se žalovaným, že tato fotografie nevypovídá nic o skutečnosti, že tato bunda nebyla poškozena. Nutno podotknout, že žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku proti majetku z důvodu poškození bundy J. K., v tomto řízení však nebyla řešena otázka, zda jí J. K. stále má k dispozici či nikoliv. Proto i kdyby správní orgány připustily, že J. K. bundou stále disponuje, nelze pouze na základě této skutečnosti dospět k závěru, zda dne 10. 4. 2012 tuto bundu žalobkyně poškodila či nikoliv.

V případě metadat fotografií pořízených J. K. dne 11. 4. 2012 žalobkyně uvádí, že správní orgány měly najisto prokázat, že tyto byly skutečně pořízeny daného dne. Žalobkyně sice uvádí, že se metadaty měla možnost se seznámit až dne 28. 6. 2013. V žádosti o obnovu řízení ale uvádí, že se s datem skutečného vyfotografování měla seznámit již v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2013. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 3. 2013, kdy mělo být právní moci, tudíž v tomto případě by lhůta dle § 100 odst. 2 správního řádu splněna nebyla, neboť žádost žalobkyně byla podána po více jak 3 měsících od zjištění této skutečnosti, tj. dne 16. 7. 2013. Totéž platí o tvrzení žalobkyně, že se dozvěděla, z jakého zařízení byly fotografie pořízeny.

Provedení znaleckého posudku č. 104/2014 před krajským soudem je nutno odmítnout, neboť tento měla předložit správním orgánům rozhodujícím o obnově řízení, neboť tyto na něj nemohly adekvátně reagovat. V této souvislosti lze odkázat na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, dostupné na www.nssoud.cz: „Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu.“

Skutečnosti uvedené v odborném vyjádření vyhotoveném policií ČR, OO Pelhřimov je taktéž nutno posoudit jako skutečnosti žalobkyni již jako známé z průběhu původního správního řízení. Sama žalobkyně v žádosti o obnovu řízení uvádí, že ve své písemné žádosti ze dne 17. 9. 2012 žádala o zjištění podkladu, na základě kterého si Policie Pelhřimov nechávala vypracovat k poškození bundy „odborné vyjádření“. S touto žádostí, dle slov žalobkyně, správní orgán uvedený požadavek zcela „odbyl“. Dále dodala, že stejné požadavky sdělovala i žalovanému v odvolání proti rozhodnutí ze dne 14. 11. 2012. Soud tak konstatuje, že se nejedná o novou skutečnost či důkaz, který by žalobkyně nemohla uplatnit v původním řízení, neboť s obsahem tohoto odborného vyjádření musela být již seznámena. Proto nelze přihlídnout k tvrzení žalobkyně, že se o nedostatecích odborného vyjádření dozvěděla až dne 4. 7. 2013, jak uvádí v žádosti o obnovu řízení.

Skutečnost, že se žalobkyně dne 29. 11. 2013 dozvěděla o fiktivnosti paragonu dokládající výši pořizovací ceny, je možno v dané věci považovat za novotu. Žalovaný se k tomu však vyjádřil tak, že uvedené neprokazuje, že by se žalobkyně předmětného přestupku nedopustila.

K nevěrohodnosti svědeckých výpovědí žalobkyně uvedla, že svědci M. V., M. S. a R. V. byli s událostí ze dne 10. 4. 2012 spojováni až ode dne 8. 8. 2012 J. K., kdy tato uvedla, že trvá na jejich výslechu a která je do té doby v žádné ze svých výpovědí nejmenovala. Dne 16. 8. 2012 vystavila komise Pelhřimov předvolání svědků (v pořadí třetí předvolání) k jednání na den 10. 9. 2012. Dle žalobkyně je důkazem o nevěrohodnosti těchto svědků výtažek ze spisového materiálu z období projednávání předmětných přestupků žalobkyně. Nadto dodala, že svědci byli po celou dobu ve styku s J. K., neboť pokračovali na opravách domu čp., od června roku 2012 začal M. S. u J. K. bydlet jako její přítel a M. V. je od 2. 5. 2012 členem dozorčí rady firmy Blumeco a. s., v níž je J. K. předsedkyní dozorčí rady.

Dle žalovaného v tomto případě nebyla splněna podmínka obnovy řízení, neboť se tyto důkazy neukázaly být nepravdivými. V řízení nebylo prokázáno, že by tito svědci přes řádné poučení v přestupkové věci podali v její neprospěch lživou výpověď.

Na základě výše uvedeného je možno usuzovat, že se žalobkyně o možné nevěrohodnosti svědků dozvěděla nejpozději dne 10. 9. 2012, tj. do dne konání ústního jednání. Vzhledem k tomu, že žádost o obnovu řízení byla podána dne 16. 7. 2013, tedy po více jak 3 měsících později, kdy se o této skutečnosti žalobkyně dozvěděla. Tyto skutečnosti navíc byly žalobkyni známy již v průběhu řízení o přestupcích, které bylo pravomocně ukončeno dne 1. 3. 2013. V tomto případě tak nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení ve vztahu přestupku proti občanskému soužití, jehož se měla žalobkyně dopustit dne 10. 4. 2012.

Ohledně žádosti o obnovu řízení ve vztahu ke skutku ze dne 23. 3. 2012 se krajský soud shoduje s názorem žalovaného, a to že telefonáty žalobkyně uskutečněné dne 23. 3. 2012 a dokumenty ze dne 20. 3. 2012, 23. 3. 2012 a 17. 4. 2012, nejsou nové skutečnosti, které by žalobkyně nemohla uplatnit v původním řízení, neboť žalobkyně byla ta, kdo telefonáty uskutečnil a písemnosti vyhotovil. Žalobkyně v žádosti ani netvrdila důvod, proč nemohla tyto skutečnosti uvést v původním řízení, když zde v dané době existovaly a žalobkyně o jejich existenci nepochybně věděla. Totéž platí o katastrální mapě, kterou mohla žalobkyně kdykoliv v průběhu řízení správním orgánům předložit.

Žalovaný správní orgán vyjádřil ve svém rozhodnutí srozumitelně základní úvahu o věci, když uvedl, že obnovu řízení lze povolit pouze za splnění podmínek ust. § 100 odst. 1 správního řádu, přičemž v daném případě nedošlo ke změně podkladového rozhodnutí a ani nevyšly najevo žádné nové skutečnosti či důkazy, popř. je žalobkyně nepředložila ve lhůtě podle § 100 odst. 2 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

B. Z.